

Zgodnja DANICA

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXIX.

V Ljubljani 3. sušca 1876.

List 9.

Pobožna mati in gospodinja.

(Konec.)

Pri vseh teh vnanjih prednostih, katerih se je pa sama nar manj zavedila, je bilo njeno življenje priprosto, ponižno, pobožno — brez hlimbe, brez vse posebnosti, brez vsega skazovanja. Akoravno je bila z mnogimi domačimi opravili močno obložena, si je vendar vsak dan čas vzela, da je bila pri daritvi sv. maše, od ktere je pogosto in rada govorila. Svete zakramente je pogostoma prejemala, in še zlasti ob praznikih Marije Device, ker je po pravici spoznala, da s tem zamore svojo častljivo pomočnico (patrono) naj bolje počastiti. Kakor za vse bogoljubne duše, tako so bili tudi za to služabnico Božjo dnevi sv. Obhajila njeni naj srečniši dnevi, in njena osebna cerkvena pobožnost, ki jo je vsak praznik razun očitne službe Božje opravljala, je take častne dni gotovo eno uro dalje terpela. Veliko gorečnost in pobožnost je tudi razodevala do britkega terpljenja in smerti Jezusa Kristusa. Postni čas ji je bil zatorej posebno svet čas. Razun ojstrega postnega pritergovanja je ob tem času vsak dan pobožnost sv. križevega pota opravljala, pa k temu tudi svoje otroke priganjala. Ob nedeljah in praznikih je rada kake podučne bukve brala, še raji pa življenje svetnikov, v čimur je bila sčasoma posebno znajdena, ter je vedila o tem veliko pripovedovati. Njeno naj ljubše vedrilo so bile svete pesmi, ki jih je prepevala s svojimi poštenimi deklami in pozneje s svojimi odrašenimi hčerami, tako da je bilo mnogokrat v njeni hiši pravo veselje. To vedrilo je bilo pa tudi primérno razodevanje njenega dušnega miru in pokoja, ki je bil srečen sad njenega bogaboječega življenja.

Njeno ponižno in modro obnašanje ji je bilo že davno pridobilo splošno spoštovanje in ljubezen; v znamenje pa, da je bila tudi v nebesih v veliki milosti, je na zadnje še precejšen košček križa v dar prejela. Bolehnost, ki jo je že dalj časa nadlegovala, se je v prav hudo, dolgo in neozdravljivo persno bolezen sprevergla. Na bolniški postelji je Gospod izvolil svojo zvesto služabnico djati še na poslednjo poskušnjo, ktero je pa prečastito dostala. Kakor vsi, kateri so imeli opraviti pri njeni bolniški postelji soglasno pripovedujejo, je ni bilo nikoli slišati tožiti ali tugovati, ako tudi so bile bolečine še tako silne. Ob takih britkih urah je v roko vzela sveto britko martro, jo serčno poljubila in tiho djala: „O terpeči Jezus, poterdi me!“ Ker je bolezen čedalje hujši in nevarniši prihajala, se je dala previditi s svetimi zakramenti za umirajoče. Pri tej priložnosti se je njena priserčna ljubezen do Jezusa prav spodbudljivo razodela. Gotova zavést, da sedaj Jezusa prejme kot

popotnico v večnost, je njeno vero in ljubezen do njega še pomnožila, in v trenutku sv. Obhajila se je obodvoje nedvomljivo pokazalo, tako, da so bili vsi pričujoči z mašnikom vred močno ginjeni. Ni sicer govorila z jezikom, pa toliko živjše je govorilo njeno obličje, ko so se njene oči naj prvo kot zamaknjene v sveto Hostijo vperle, potem pa, ko je Jezusa prejela, so se sklenile in solze ljubezni potočile.

Kadar jo je duhovni pastir obiskal, je imela vselej veliko veselje, in ko je na njegovo tolažljivo prigovarjanje pazila, je bilo viditi, da je pozabila na vse bolečine, ki so jo skor neprenehoma v persih mučile. Sploh je ves čas svojega življenja imela visoko spoštovanje do duhovnih pastirjev; ako je pa kje od koga slišala kake pregreške, jih je z ljubeznijo pokrivala in zagovarjala, ter ni mogla terpeti, da bi bil kdo koga opravljal ali zasramoval. Tako je pretekel dan za dnevom njene bolezni, v kateri se je s čudovito vdanostjo in pokojnostjo smerti bližala, ter je svojemu sinu, kakor tudi trem hčeram koristne nauke in opomine dajala. Napósled je zasijal dan njene razveze. Že zjutraj so se pokazale znamenja bližnje smerti. Na njenem bledem, od bolečine upadlem obličju se je še razodeval mir nebeški, tudi je do zadnjega trenutka svoj čisti um in zavédnost ohranila, in poslednje ure le za milost in usmiljenje k Bogu klicala. Proti poldnevu so ji še duhovna poklicali; ko je angeljsko češenje zazvonilo, je jela umirati, poprej je še razločno in razumljivo rekla: „Otróci, molite, molite! potem bote srečno umerli. Jezus, Marija in Jožef!“ Še enkrat je težko zasópla, ter prestala in dokončala vselej zvesta služabnica Božja. — Njen duhovni pastir je potem rekel: „S pokopom blage kmetice Marije moja najboljša faránka v grobu počiva!“ — Blagor taki duši! Blagor pa tudi hiši in družini, ktera tako mater in gospodinjo ima! O naj bi tudi naša Slovenija takih mater in gospodinj prav veliko imela!

P.

Zamorska deklica.

Izgled imenitne bogoljubnosti.

(Dalje.)

„Ali hočeš materi veselje narediti?“ „Hočem, ktero veselje pa?“ — „Nič se ti ni treba bati.“ „O, že vém, že vém, hočeš mi pritisniti obličje (flašter, ki dela mehurje) in me poškodovati, tega se tako bojim. Vendar“, je rekla odločno, „le pritisni mi ga; hočem ubogati, Jezus mi bo dal svoj blagoslov.“ — Naslednja noč je bila mirna. Ko se je danilo, je rekla deklica sestri:

„Celo noč nisem nič spala“. — „Ali te je obliž tako pekel?“ „O ne, ne, to ne. Pa bila sem tako vesela, ker sem bila pokorna; Jezus mi je rekel v srcu, da je zadovoljen z menoj.“ Obliž je sicer polajšal bolečine v glavi, toda nadloga je vdarila v desno roko, kjer se ji je naredila boleča otekline. Poskušali so mazila, paastonj. Roka je vidno otekala. Jozefina je prenašala abujšano terpljenje z novo serčnostjo. Ker je ravno po noči naj več terpela, jo je bolniška strežnica prosila, naj jo vendar brez straha pokliče, kolikorkrat je potrebuje. Toda poterpežljiva deklica je ni klicala drugač, kakor v naj večji sili. Kadar jo je strežnica prašala, kako je bilo po noči, je odgovorila: „Spala sem malo, ker me je roka tako bolela; pa rekla sem več kot petdesetkrat: „Naj se zgodi volja Božja!“

Sestra jo je včasih mogla nekoliko zapustiti. Potem ji je Jozefina ljubeznjivo rekla: „Le mirno pojdi, ne ostanem sama, zakaj Jezus je pri meni z Marijo in Jozefom in mojim angelom varhom“.

Neko jutro se je zbudila nenavadno vesela. „To noč“, je klicala, „sem bila tako dolgo v nebesih!“ — „Kaj si pa gori vidila?“ vpraša sestra. „Vidila sem lepo ženo še z veliko drugimi in sem ji rekla: „Sveta Devica, jest ne terpih toliko kakor Jezus! Jest bi tudi rada, kakor on, imela ternjevo krono na glavi, žeblje skoz roke in noge, in sulico skoz srce!“ — Sv. Devica mi je odgovorila: „Misli na terpljenje Jezusovo, terpi še samo nekoliko radovoljno, potem bom prišla po-te in te bom seboj v nebesa vzela“.

Prosila je bukve od terpljenja Jezusovega. Med branjem se ni mogla solz zderžati. Zaklicala je: „O kako zelo mi pomagajo te bukve radovoljno terpeti!“

Vsih tih pobožnih zdihljajev ni nihče v nji budil, nasproti, še ustavili so jih večkrat, rekoč, da prava pobožnost ni samo v pobožnih besedah, solzah in zdihljajih, temuč zlasti v tem, da človek rad iz ljubezni do Boga terpi, vedno njegovo sv. voljo spolnuje in vselej svojo lastno voljo zatajuje po nauku in zgledu našega ljubega Zveličarja.

Nekega dne je bila nad tim vednim opominjanjem nekoliko žalostna in je rekla: „Pa tudi jest imam veliko veselje nad terpljenjem, in če bi mi Bog hotel še več nadlóg poslati, bi bila tudi še zadovoljna. Tudi sem Jezusu obljubila, nikoli ne po svoji volji ravnati.“ — Kadar jo je sestra vprašala, ali hoče to ali uno, je odgovorila: „Povej mi ti, kaj naj storim, zakaj če si sama kaj izvolim, storim svojo voljo“. V tej zadevi si je prizadjala veliko silo in posrečilo se ji je prav dobro. Vsak dan je dosegla nove zmage.

(Dalje sledi.)

Cerkveno premoženje. *)

V v o d.

Ljudje imajo večidel o cerkvenem premoženju napčne in krive umke in zapopadke in dostikrat prešérno zahtevajo, naj bi se cerkveno premoženje v take reči in namene obračevalo in rabilo, v ktere jim ga cerkveno ključarstvo privoliti ne more in ne smé. Takim ljudem v podučenje, — cerkvenim ključarstvom v opravičenje, — in vsim drugim v razvedbo in vodilo (ker je dolžnost vsih: cerkveno premoženje braniti pred sovražniki, pred poškodovanjem in poropanjem) bi utegnil sledeči spis primeren in pomagljiv biti.

*) Ta močno potrební in času čisto primérni poduk bode prihajal zaporedoma v oddelkih, da vsak lahko vse nasproti študira in umeva to imenitno stvarino. Vr.

I.

Kaj je cerkveno premoženje?

Cerkveno premoženje sploh ali

1. v širjem pomenu: je vse to, kar je last kake cerkve, farovža, kaplanije, mežnarije, bodi si že

a) v denarjih gotovih ali naloženih, v dolžnih pis-mih, obligacijah, v zlatnini, srebernini ali drugih dragotah ali vrednostih;

b) v posestvih zemlje, zemljiš ali gruntov, njiv, no-gradov, travnikov, seč, drevesec, pašnikov, vertov;

c) v pravicah, n. pr. na srenjskem derva dobivati, živino pasti, steljo grabiti;

d) v prihodkih, postavam: desetina, kolektura ali bira v denarjih, mnogoterih žitih, ali drugih pridelkih.

Vse to cerkveno, farovško, kaplanijsko, mežnarsko se v širjem pomenu imenuje cerkveno premoženje.

2. V ožjem pomenu je pa cerkveno premoženje le samo to, kar je posebej odločeno za cerkev, t. j. za Božjo službo in duhovne opravila, kot: svete posode, mašna in druga obleka in orodje — in za vse to dolo-čeni prihodki a—d, kateri se le samo za cerkev, njene opravke in potrebe smejo rabiti, in od katerih je vsako leto škofiji poštév (rajtengo) dati.

Kar je pa odločeno a—d za vžitek fajmoštru, kaplanu, mežnarju itd., se sicer imenuje farovško, kapla-nijsko, mežnarsko; pa le vžitek gre fajmoštru, kaplanu, mežnarju, dokler opravlja službo fajmoštra, kaplana, mežnarja; last ali lastnina je pa Cerkve, in sicer edine, svete, katoliške, apostolske Cerkve, zakaj vse, kar koli je bilo kaki posebni cerkvi dano ali darovano, je bilo po namenu in prav za prav le darovano in posvečeno Gospodu Bogu, ktereга zemeljsko telo je sveta Cerkev v svoji vesoljnosti in občnosti.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Pastirski list milostnega kneza in škofa omenja dobrote in skrivnosti Božje, ki jih obhaja sv. Cerkev v cerkvenem letu od adventa do posta. Presto-pivši na postni čas popisuje potrebo očiševanja za veli-konočni čas, in ljubezen sv. matere Cerkve, ki nas tako skerbljivo vabi, da postergajmo stari kvas, slečimo sta-rega človeka in oblecimo novega v svetosti in pravici. Eden posebnih pomočkov k temu očiševanju in resnič-nemu poboljšanju pa je post, s katerim si zlajšamo zmago duha zoper poželenje, se obvarujemo povernitve v greh in zadostujemo neskončni pravici Božji.

Po skazovanji, da so se verniki ob vsih časih po-stili, da je Cerkev post vselej zapovedovala, je ome-njeno, da postne postave niso bile povsod enake, ampak različne po razločnih krajih, zmožnostih, potrebah in opravilih. Na vse to sv. Cerkev ozir ima v svoji mo-drosti in milosti, ko post zapoveduje. Po teh spremem-bah, pravi dalje pastirski list, je v novejšem času tisu-čerim in tisučerim silno težavno, cerkveno postavo o postu po vsi obsegi spolnovati. Obrnili so se torej milostni gospod knez in škof, kakor je storilo več so-sednjih škofov, do sv. Očeta papeža ter so gledé na premenjene razmere dosegli obširniši polajšanja zastran vživanja mesnih jedi o postnih dnevih, ki jih naznanuje pastirski list ob koncu. Pristavljajo pa slednjič viši pastir, da ima veliko zaslužnje pred Bogom, kdor se polajšanja ne poslužuje, ampak se posti po vsi stari oja-trosti v duhu zatajevanja in ne sodi tistih, ki se po-lajšanja poprijemajo. Naj pritežniši reč, ki jo pa ljudje naj raji opuščajo, je pri postu „pritergovanje“ — in to

ostane, zakaj vse postne dni skoz leto — zunaj nedelj — je dovoljeno le enkrat na dan do sitga se najesti, če tudi je zaradi mesnih jedi velikokrat prilajšanje.

Iz Ljubljane. (Pogled nazaj na sveto leto. Nekteri znameniti zgodovinski dogodki.) Visokočastitljivi gospod stolni dekan in fajmošter Jožef Zupan so si mnogo prizadeli, da bi si verniki sv. leto oburnili v dušni prid. Večkrat so zato skozi leto pridigali od sv. leta in od odpustkov, posebno v adventnem času pri službi Božji in pri procesijah, v slovenskem in nemškem jeziku. S pridigo so tudi sveto leto slovesno sklenili. Pridiga ima med drugim tudi nekaj tehtnih zgodovinskih dogodb. Zato in v poživljenje dobrih sklepov, storjenih v sv. letu, naj iz omenjene pridige nekoliko posnamemo.

„Ob času milosti te uslišim, in v dan zveličanja ti pomagam. — Glej, zdaj je milostni čas, zdaj je dan zveličanja! — Kakor sodelavci Božji pa vas opominjamo, da si nikar ne dajte milosti Božje zaostonj ponujati! — O da bi vender spoznalo tudi ti (mesto, ljudstvo), in zlasti ta tvoj dan, kar je tebi v zveličanje. — Danes, ko slišite njegov glas, ne zaterdite svojih src! — Le še 40 (30, 20, 10) dni, in čas milosti — sveto leto — je minul!“ S temi besedami sv. pisma sem vam kakor vaš duhovni pastir klical v vsih pridigah minulih dni. Zdaj pa se je sveto leto med bučanjem zvonov po vsih cerkvah pogreznilo v morje večnosti. Mnogim so se solze udirale po licih, ker družega sv. leta ne bodo več doživeli, in nazaj poklicati ne more nobeden — tudi ne ene ure. Le ozirati se nazaj v pretečeno leto še premoremo; danes moram le še klicati: „Storite vredni sad pokore!“

1. Potem so omenili, kako je bila precej v začetku sv. leta kakor središe za Slovence v stoljni cerkvi ustanovljena bratovščina „naše ljube Gospé presv. Serca“ ter je bila 29. mal. travna blagoslovljena umetno izdelana in spodbudna štatva Marije Device; dalje, da je veliko tisučev Slovencev že v bratovščino zapisanih ter se iz tisučev in tisučev src vzdigujejo prošnje k naši ljubi Gospej; vsak teden „Zgodnja Danica“ naznanja uslišanja molitev in podeljenja milost, veliko pa jih ostane skritih. Ako bi bilo pa tudi le to, kar vemo, moramo danes z naj globokejši hvaležnostjo napolnjeni klicati: „Ne nam, o Gospod, ne nam, ampak svojemu imenu daj slavo!“ Vsim dobrotnikom bodi izrečena serčna hvala; Bog plačaj!

2. Pri blagoslovljevanji križevega pota 28. vinotoka 1860 sem s tega svetega kraja rekel: „Upam, da bo ljubeznjivo šmarnično češenje eno roko, in ginljiva pobožnost križevega pota drugo roko podala meni in vsim dobrotnikom, kadar bomo šli v grob in v večnost. Danes pa pravim: „Upam, da nam bo bratovščina naše ljube Gospé podala obe rokē.“

3. Opomnili so nadalje preimenitne slovesnosti 16. rožnika, kakoršne še nismo vidili, ko smo se na povelje sv. Očeta Pija IX z vso katoliško Cerkvijo darovali presv. Jezusovemu Sercu.

4. Omenili so slovesnega posvečevanja milostnega škofa v naši cerkvi 5. kimovca 1875. Vidili so Ljubljančani, ko je kardinal Spina l. 1821 v pričo našega in ruskega cesarja in napolitanskega kralja posvetil za škofa nekega očeta iz kapucinskega reda; vidili so, ko so ranjki škof Ant. Alojzij l. 1832 posvetili terzaškega, l. 1855 goriškega škofa; da bi bili pa kateri ljubljanskih škofov tukaj v naši cerkvi posvečeni, tega ne najdemo nikjer zapisanega. Spodbujali so vernike k molitvi za novega mil. škofa, da bi z močno roko držali pastirsko palico v čast sv. katoliške Cerkve, v zveličanje skorej 500.000 duš; — v naših žalostnih časih je še posebno potreba moliti.

5. Niso pozabili poslušavcev zavrniti tudi na ranjcega mladega, bogoljubnega, za vse dobro silo vnetega duhovnega pastirja v naši bolnišnici, P. Klemen. Neutrudeno je delal zjutraj od 4 do večera v spovednici in bolnišnici vsaki dan sv. leta, ob koncu pa ga je Bog poklical, da mu dá plačilo. Žalost, jók in stók je bil v bolnišnici in pri pogrebcih, med katerimi je bila tudi njegova žalujoča mati, kakor pri mladenču iz mesta Najma. Ta glasni jok, to veliko žalovanje je pa čast za ranjcega, za duhovstvo, sv. Cerkev, ki je imela v njem zvestega služabnika, odgovor je sovražnikom sv. vere in njenih služabnikov, ki duhovne zaničujejo, da ljudi zapeljujejo in neumne delajo. Odgovoriti jim moremo in reči: Pogledajte jok, glejte žalost in solze starih in mladih, moških in ženskih, in vprašam vas: Povejte mi, ali se tako objokuje človek, kateri je nepotreben, ki druge zapeljuje ali neumne dela? Menite, da bode pri vaši smrti tudi taki jok? Po kom se joka? Po starših, bratih in sestrah, prijateljih in dobrotnikih. Prašajte ljudi in odgovorili bodo: Mi jokamo, ker smo zgubili dobrega duhovnega očeta, zvestega pastirja, modrega učenika. In jest pravim, le jokajte; dokler bodo verni tako jokali po svojih dobrih duhovnih, je vsim vidno, da naša sv. Cerkev je zidana na skalo, ki je sovražniki ne bodo premagali. Nam pa so tolažilo besede, ktere so govorili papež Benedikt XIV, ko so jim naznanili, da je umeril zdaj med svetnike prišteti Leonhard a Portu Mavricijo, rekli so: „Veliko smo nad njim zgubili, pa mogočnega besednika v nebesih zadobili“. V oziru na sveto življenje in bogato delavnost tega pravega sina sv. Frančiška menim, da smem zaklicati z besedami sv. Cerkve: „P. Clemens, hic pauper et humilis, coelum dives ingreditur, hymnis coelestibus honoratur: O. Klemen, tukaj ubožen in ponižen, bogat v nebesa gré; nebeške pesni ga častē.“

Opomnjeno je bilo še dalje, kako je dušni prid naj imenitniši in naj koristniši del tega, kar smo prejeli v sv. letu. Četerto nedeljo v postu smo od sv. Očeta Pija IX oklicano sv. leto oznanili, večkrat in večkrat prosili in vabili, naj bi se obilno vdeleževali dobrot tega milostnega časa. Bogú bodi hvala, veliko iz vsih stanov se jih je vdeleževalo pri obiskovanji cerkev, pri ss. zakramentih. Ginljivo je bilo viditi njih tavžente in tavžente po ulicah in po cerkvah glasno moliti. Posebno spodbudljivo pa je bilo zjutraj ob štirih, ko je bilo po potih in ulicah vse tiho, samo molitev sv. „roženkranca“ se je razlegala.

Vprašam vas danes, ali je komu žal, da je za sv. leto vse lepo opravil, da je bil pri procesijah, pri ss. zakramentih? O gotovo zato ni nikomur žal; žal je pa mnogim, kateri so tolike dobrote in milosti v nemar pušali in morebiti čisto zanemarili. Vsim pa, kateri so tako očitno spričevanje dajali, da so zvesti otroci sv. katoliške Cerkve, bo gotovo bogato Bog plačeval že tukaj, posebno pa na smertni postelji in tamkaj v večnosti.

Vsak pa vender vé, da to še ni vse, kar smo storili. „Storite vredni sad pokore!“ vam kliče pridigar v pušavi, sv. Janez Kerstnik. Potreben je pravi duh pokore, resnična volja in rezo prizadevanje življenje poboljšati itd. Sv. Cerkev je ob vsih časih le zares spokornim ter čisto poboljšanim grešnikom odpustke delila. Nepoboljšanim, prederznim, v hudih navadah zakopanim grešnikom Cerkev še veljavne odvze ni mogla podeliti, koliko manj odpustke! Duh sv. Cerkve pa je ravno tisti, kakor je bil kdaj.

Pojasnjeno je bilo, kaj je storiti tistim, ki so bili vdani opravljanju, obrekovanju, napuhu, jesi, nesramnosti in nečistosti, nezmernosti v jedi in pijači; kako povračati morajo tisti, ki so kradli, goljufovali, delali krivice na premoženji.

„Zapusti naj grešnik svoje hude pota, verne naj se k Bogu, in jest ga bom uslišal, govori Gospod!“

Kadar Cerkev deli odpustke, ne odveže spokornika dolžnosti za storjene grehe pokoro delati, z molitvijo, s postom, milošnjo in drugimi dobrimi deli razžaljeni Božji pravici zadostovati, ker odpustki le naši ne z možnostmi in slabosti na pomoč prihajajo, ne pa zanikarnosti in lenobi. Cerkev ne daje odpustkov, da bi nas čisto vsega pokorjenja oprostila, temuč še le obuditi, še le vneti k pokori nas hoče z deljenjem odpustkov. Kliče in govori nam: „Storite vreden sad pokore!“

Kleče so poslednjič zahvalili usmiljenega Boga za neizrekljive dobrote sv. leta. O koliko grešnikov je bilo spreobrnjenih, koliko veselja se je obhajilo pri angelih v nebesih! Tebi, o Bog, bodi hvala vekomaj! — Ponovili so obljube v sv. letu storjene; — prosili milosti za stanovitnost vsim, ki so se sv. leta vdeležili; — klicali za milost tistim, ki so oslepljeni dobrote tega milostnega časa zaničevali, naj bi saj pred smertjo še spoznali, kaj jim tekne v njih mir; — prosili so Boga, da bi molitve, ki so po vesoljnem svetu iz milijonov in milijonov src kipele proti nebu, oblake prederle in rosile nebeško tolažbo, serčnost, zaupanje nad duhovne, škofo in vernike, ki na Nemškem in Švicarskem terpe neusmiljeno zaničevanje, pomaukanje, preganjanje, zdi-hujejo tudi celo po ječah. Da bi ravno te dobrote obilno rosile na našega sv. Očeta, preljubega starčka Pija, jet-nika v Vatikanu, in da bi še doživeli veseli, častitljivi dan zmage sv. katoliške Cerkve.

Kako so izrekli „Amen“, je tesno napolnjena mno-žica vernikov skorom vred zapela zahvalno pesem. Vse je bilo ginjeno, hvaležno Bogu z gorečimi željami, da bi Gospod pridigarja uslišal, pa tudi, da bi sami mogli še veliko let s tako gorečnostjo in serčnostjo delati za čast Božjo in za blagor vernikov.

Na mnogotere prošnje so gospod stolni dekan sklepne besede dali natisniti na prelepo podobo Marije Device, naslednje namreč:

S to zahvalo, s temi obljubami, s temi prošnjami sklenem zadnjo pridigo sedanjega sv. leta; z ginjenim srcem jo sklenem, ker o sv. letu ne bom nikoli več pridigoval. Osem in trideseto leto sem že delavec v Gospodovem vinogradu ljubljanskega mesta. Dan se je nagnil, mračiti se je začelo; o prihodnjem sv. letu bom jest in polovica vas že v večnosti. Torej serčno želim vam v spomin na sveto leto dati besede: „Bog me vidi, Jezus me ljubi, Marija je moja Mati!“ — Vzemite jih za spomin od svojega fajmoštra, vtisnite jih v serce, kličite v skušnjavah in nevarnostih: „Bog me vidi!“ v britkostih, v bolezni, na smertni postelji: „Jezus me ljubi, Marija je moja Mati“. — Za slovo od sv. leta podam vsim kakor bratom in sestram roko in prosim tiste, kateri bote sv. leto zopet obhajali, spominjajte se takrat tudi nas, darujte dobre dela tudi za nas, ki bomo že v večnosti, kakor smo jih tudi mi darovali za uboge duše v vicah. Kadar koli se bomo pa ločili iz tega sveta, Bog nam daj v nebesih pred tronom Božjim skupaj priti. O sprejmi bratje in sestre v Jezusu in Mariji, tamkej vas želim pričakati, če bom pred vami šel iz tega sveta; tamkej pa želim tudi vas zopet najti, kateri bote morebiti pred menoj v večnost šli, ter bomo prihodnje sv. leto z našim preljubim sv. Očetom Pijem skupaj v nebesih obhajali in klicali: „Misericordias Domini in aeternum cantabo! Usmiljenje Božje bom prepeval vekomaj! — Amen!“

Obrednik za cerkvenike gospoda Jerneja Voh-a, ka-plana v Konjicah, ki je ravno kar prišel na svitlo, obsega „natančen poduk za vse cerkvene služabnike“ in je res knjižica vsega priporočanja vredna, v majhni obliki

(s 152 stranmi), da jo vsak cerkvenik, mašni strežnik itd. lahko v žepu ima in o priliki pogleda in prebere, česar mu je treba za cerkveno službo. Obsega pa občne in posebne pravila za cerkvenika, za sv. mašo in po-poldansko službo Božjo. Potem za posebne cerkvene čase, kakor: Advent, Božič, post, cvetno nedeljo in ves veliki teden, velikonoč, razne procesije itd. Enako, kaj je storiti pri deljenji ss. zakramentov, pri blagoslovih, pri bolnikih, pogrebih, mašniškem posvečevanju, pri po-rokah, zlatih porokah, konečno pri raznih blagoslovilih, kakor vode, velikonočnih jedil itd. Poslednjič je še „Angeljska služba“ ali kako se pri sv. maši streže (mi-nistrira).

Zares smo že davno bili potrebni take knjižice in mislimo, da noben cerkvenik ne bode mogel lahko brez nje biti, in tudi drugim, ki imajo pri cerkvi kaj opravi-ti, ne bo odveč. Še posebno pa je potreben taki poduk sedaj, odkar se je šola ločila od poštene cerkveniške službe. Iz te knjižice se lahko vsak sam nauči vsega, kar je treba k omenjeni lepi cerkveni službi. Dobiva se v Ljubljani pri M. Gerberji, v Celji pri J. Šmidt-u, v Mariboru pri A. Novaku, v Ljutomeru pri J. Huberji in v Konjicah pri g. spisatelji — po 25, 30 in 35 kr. Bodi tedaj to delce gorko priporočeno vsim, ktere tiče, pa tudi takim, kateri želé cerkvenika ali ministrante z lepim darilcem razveseliti.

Da si pa čitatelji saj nekoliko mislijo, kako se poduk obravnava, postavimo tukaj cerkvenikove opravi-la za pepelnico, kakor so v bukvicah.

Pepelnica.

1. Oltarji so od pepelnice do velike noči brez kinča.

2. Na pepelnico:

- a) prižgi na oltarji 6 sveč;
- b) na moško stran oltarja položi mašne bukve;
- c) na robu oltarja, zraven mašnih kukev, deni na sre-bernem, ali drugem snažnem krožniku presejanega pepela. V ta namen se pepel pripravi, ako se sežgejo stare oljke, palme ali drug pretečeno cvetno nedeljo blagoslovljen les. Pepel na oltarji je do blagoslovljanja pokrit.

3. Na mizico pri oltarji pripravi:

- a) krožnik s kruhovo mečo, ali saj vodo in rutico, da si po dokončanem pepeljevanji duhovnik roke očistijo;
- b) glažke, krožnik z rutico, in križ kakor navadno.

4. V žagredu pripravi:

- a) moder pluvijal za blagoslovljenje pepela, in modro mašno oblačilo;
- b) kadilnico z ognjem in kadilom, škropilnico in dva svečnika s svečami, kakor na Svečnico.

V Pragi so se 27. svečana pričele prelepe sloves-nosti v preslavljanje blažene Neže s Češkega. V šte-rih cerkvah obhajajo tridnevne s pridigami, s pontifi-kalno in sicer s slovesnimi mašami ter z dopoldanskimi in popoldanskimi opravili. Slovesnosti po odločenih cer-kvah, nekaj zaporedoma, nekaj vtric ob enem bodo terpele do 11. sušca. Prišlo je v ta namen na svitlobo več bukvic, ki popisujejo in preslavljaajo življenje in blage djanja visoke blaženke.

Kardinal vikši škof Miroslav Švarcenberg je dal na svitlo poseben pastirski list s popisom življenja bla-žene Neže in s programom za slovesnost. Nemška knji-žica obsega njeno življenje ob kratkem z litanijami o blaženi in s prelepo pesmijo, ki se začne z oddelkom:

Gleich dem reinen, zarten Lamme
Kommt in frommer Frauen Hut
Holdes Kind aus Königstamme,
Wächst heran so fromm, so gut.

Holdes Kind! du wirst genannt
Agnes aus dem Böhmerland.
Magst den Kindern du erreichen,
Dass sie dir an Unschuld gleichen.

To se pravi: Kakor čisto, nežno jagnje pod varstvom bogoljubnih gospej izhaja ljubeznjivo dete iz kraljevega rodu, raste tolikanj pobožno, tolikanj dobro. Ljubeznjivo dete! ti se imenuješ Neža iz Češke dežele. Oh, sprosi otročičem, da bodo v nedolžnosti tebi enaki!

Slavni kanonik in prošt Višegradske Vaslav Štulc pa je preslalil češko blaženo kraljevo hčer s slavošpevom, ki ima nekako podobno obliko kakor našega Umek-Okiškega „Abuna Soliman“, ter ima naslov: „Z paláce a z klaštera (iz kraljevega dvora in iz samostana). Obrázki ze života blahoslavené Aněžky Přemyslovny“. Z nekaterimi pripiski iz njenega življenja prelepo natisnjena knjižica obsega 192 strani.

Iz življenja te kraljeve blažene le nekoliko. Češka dežela, odkar je sprejela vero v Jezusa Kristusa, je imela mnoge preblage duše. Razun svetnikov in svetnic, sv. Ljudmile, sv. Vacslava, sv. Vajtěha, sv. Prokopa, sv. Janeza Nepomuka, ima ta dežela celo versto zveličanih in v slovesu svetosti umerlih. Med njimi je zlasti Neža, hči češkega kralja Primislava Otókarja I. Rojena je bila v Pragi 20. pros. 1205. Njena mati je bila Konštancija, sestra ogerskega kralja Andreja. Med hčerami je bila Nežica naj mlajši. Po volji staršev je bila precej v otročjih letih v zakon obljubljena ter zaročena Boleslavu, sinu šleskega vojvoda, ter v izrejo izročena cistercijankam v trebniškem samostanu blizu Vratislave. Ondi je bil s skerblijnostjo sv. knežnje Hedvige postavljen prvi temelj njenega bogoljubnega življenja. Njen odmenjeni ženin pa je bil umerl, vernila se je v Prago, prišla pozneje tudi na dvor avstrijskih vojvodov, da bi se dvorskega življenja priučila, kar pa je ni veselilo. Zaročena je bila zopet s Henrikom, sinom cesarja Miroslava II, pozneje pa v svoje veliko veselje te zaroke rešena. Pozneje snubljena je celo cesarju Miroslavu II roko odrekla in se je obrnila k sv. življenju polnim zatajevanja. Ubogim je delila obilne milošnje in kakor je le mogla, se jim je dobrotna zkazovala. Dela bogoljubnosti so bile nepretergana zlata veriga njenega življenja. Njeno delo je bilo, da so v Prago prišli Minoriti, Frančiškani in pozneje Klarisarice. Vsak vé, koliko v vsakem mestu in kraju pripomorejo cerkveni redovi k lepemu življenju, ter kakor storé kervavo pregreho, kateri cerkvene redove zatirajo, tako pa je nasproti neprecenljivo dobro delo redove ustanovljati.

(Konec prih.)

Iz Banjaluke ima véliki angleški list „Times“ naznanilo, ki pri belem dnevu pojasnuje, kako hudovoljni in milovanja vredni zanikarneži so preganjavci in obiravci samostanov. Naznanilo pravi:

„Ti ponižni mnihi (Trapisti), ki skor vsi izhajajo iz rokodelskih ali pa kmečkih družin Avstrije ali Nemčije, niso prejeli nobene druge pomoči, razen malo soldov, ki so jih zbirali med ubogimi svoje lastne dežele. Pri vsem tem so s stanovitnostjo, zatajevanjem in darežljivostjo dosegli vspehe, ki se res morajo čudoviti imenovati, ako se primérjajo s pripomočki, s katerimi so se sveršili. Neobdelane pustote blizu mesta Banjaluke so se spremenile v polja, travnike in vinograde. Zidan je klošter s prostorom za 100 mnihov (posameznih celic nimajo), kakor tudi velike pristave. Reko Verbas so zajezili in dva od Trapistov narejena mlina imata zmiraj obilno dela. Več mostov je narejenih čez reko, steze več milj dolge so postale ceste, ki so pripravne za prevaževanje naj težjih bremen. V Banjaluki ste nakupljeni dve hiši in vert in vstanovljena je šola pod vodstvom

usmiljenih sester. Ubožnica za zapuščene otroke, katerih je toliko v deželi, je v delu zraven trapistovskega kloštra in bo kmali dodelana. Že se sprejemajo 5—6letni dečki in ostanejo do 15. leta ter bodo odgojeni za spretne delavce ali dobre kmečke hlapce. Ves čas ondotnega bivanja imajo na stroške mnihov stanovanje, obleko, živež in poduk.“

(Tje naj bi šel Anastasius Grün učiti se, koliko pomena ima tista žveka: „Sedet post fornacem itd.)

Očetje Trapisti so si pridobili ljubezen vsa keršanskega in mohamedanskega prebivavstva, kteremu skazujejo toliko dobrot; še celo turška vlada v Carigradu in vlada ondotnega okroga jim je prijazna. (Le samo evropejski laži-liberalci in sovražljivi frajmavrariji redove pisano gledajo!)

Razgled po svetu.

Prusko. Postava od 22. avgusta 1875 hoče vaim katoliškim duhovnom in škofijstvom in njih napravam ugrabiti vsako plačo iz državnega denara! Potem, če je še kaka iskra pravice mora tudi katoličane od velikega dela davkov odvezati. Ako se pa prusaštvo zraven tega še polasti cerkvenih zalog, je to djanje, ki je preveč ostudno, da bi se po besedi imenovalo.

Rusko. „Domovina“, list ministra Zemialkovskega v Levovu, pripoveduje take reči o terpljenji katoliških duhovnov v Sibiriji, da bi človek mislil, tam gori ui človeških, ampak so le medvedje, volčje in bivlake serca. Oddelek nekega pisma pravi: „Po dogodkih leta 1863 smo bili odpravljeni v Severijo (Sibirijo) k prisiljenim delom na 12 ali 20 lét. L. 1874 so nas predstavili v gubernijo Vologdo, kjer smo raztreseni po vaséh brez pomočkov za preživek. Večina izmed nas so duhovni 70- in 80letniki, ki so preživeli vse svoje življenje v svetem apostolstvu ter v nauku Zveličarja sveta. Potem ko smo skoz enajst lét terpeli za resnico in za pravico, smo dospeli do tacega ogóljenja, da nimamo s čim kupiti si kosčka kruha: in Bog nam je priča, da prebijemo po cele dneve brez živeža. V nekih mescih, ko smo bili prepušeni sami sebi, smo se poznebili svojih oblék, da bi ne umerli za lakoto: zdaj ne vemo kaj početi. Prebivavci nas preganjajo, stanovanje v mestu nam je prepovedano, brez pomoči smo, brez oblék, brez sredkov, da bi plačali stanovanje. Poslali smo prošnjo do vlade, toda preden pride kaka pomoč moremo za lakoto umreti. Potem ko smo prehodili 900 verst (ruskih milj) poti, je naš stan hujši kakor pa unih na galeji, kjer bi imeli saj staniše in kruha. Mraz, ki dosega 40 stopinj, in lakota bi nas žertvovala smerti, ako bi nas Božje usmiljenje ne podpiralo.“

Tako je le. Zdaj naj pa gre Rus, naj gre Bismark pometat pred Turčinov prag, kaj ne?! Padali bodo strahovito Nabuhodonosarjevi stebri, da se bo zemlja tresla. Zakaj: „Lento gradu procedit Divina vindicta, sed tarditate judicii gravitate compensat“.

Drobne novice. Turčija je 15. sveč. naznanila evropejskim vladam, da je sprejela nasvete za zboljšanje stanú kristjanov v Bosni in Ercegovini, namreč: Rusiji, Nemčiji, Avstriji, Angliji, Franciji in Italiji. Čudno je, da angleško brodovje je precej tisti dan odplavalo proti Malti. — Orleanski škof Dupanloup se je te dni iz Rima domú vernil. Nesel je bil sv. Očetu preiskovalne pisma, valed kterih se ima orleanska devica Joana d' Ark med blažene prišteti. — Središno katoliško društvo v Mogunciji so bismarkovci razdjali v svojem znanem viteštvu! Isgnali bi pač tudi svetnike iz nebés, ko bi mogli.

Lucifer pa se je sam pogreznil v pekel, ko se je bil nad Boga vzdignil. — Na Ruskem sta umerla dva škofa i. p. i., milgg. Kievič, sufragani Mohilevski, in Lipski, sufragani Tiraspolški. — V novi francoški zbornici, kakor pišejo, bodo rudečkarji imeli prevago. Vidi se, da so Francozi zaslužili, da jih je Bismark teptal, in ne bodo se spametovali, najberže ne, dokler jih ne bo še enkrat. Sicer pa se sovražniki katoličanstva rudečkarskega sadu ne mara prezgodaj veselje; zakaj pri vsi rudeči množini je boje komej misliti, da bi zbornica kovala take postavbe, ki bi verski mir motile. — Novi dunajski nadškof Kučker se v prvi polovici sušca poda v Rim. — Pervega prosenca 1876 je bilo po laških ječah 19.510 obsojenih in 22.903 okrivljenih. V primeri z l. 1875 se je število obsojenih pomnožilo za kakih 4000. Ali so to tisti stermenja vredni napredki, ki jih je liberalizem obetal?! V Imoli so se od 18.—19. svečana karabinieri rovali z briganti (tolovaji), pri čemur je bil glavni po-tepuhov ubit, drugi so ušli. — V Rimu so med tolikimi drugimi bogoskrunstvi to dni neki pijanci zasramovali sv. Rešnje Telo, ker so opicevale posnemali sv. Popotnico, ko se nese k bolnikom! — V Milanu so bile neki petek te dni take nesramnosti pri plesu v gledišu, da so mestne straže bile primorane, akoravno niso odveč vestne, vendar naznaniti nesramnim cafutam, da naj se spodobno napravijo, ali pa odidejo.

Cret in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Neki gospodar ne deleč od Ljubljane se je bil popolnoma zmešal, po začetni 9dnevnici pa se je kmali vmiril, mu je začelo boljše prihajati in se je čisto ozdravil, zraven tega pa tudi škodljivo pijačo žganja popustil. Bog mu daj stanovitnost! Ob ravno tistem času sem bila rešena velike dušne stiske in naglo uslišana v zadevi sarad vremena, ko sem obljubila to v „Dan.“ naznaniti. Čast Bogu, hvala Naši ljubi Gospej presv. Serca.

A. R.

Št. 2. Z Dvora pri Polhovem gradu. Bodi naj priserčniji zahvala Bogu in Naši ljubi Gospej presv. Serca za zadobljeno zdravje! Bila sem 2 leti hudo bolna, 13 tednov nisem mogla čisto nič iz postelje, bila sem mesca majnika že čisto iz zavednosti. Nato so otroci začeli 9dnevnico opravljati, in od tistega časa se je precej začelo boljšati ter sem zdaj zdrava, da zamorem v cerkev hoditi, če tudi nisem še popolnoma terdna, pa se zmeraj bolj vterujem in upam po Božji dobroti in na prošnjo Marije Device se popolnoma vterditi.

E. St.

Št. 3. Svečnični dan t. l. se je bila naša ljuba hčerka tako nesrečno pobila, da je močno bruhala kri iz sebe. Poklicani zdravnik je rekel, da je nevarnost velika; sami smo se bali naj hujšega. — Svetuje nam nekdo, naj deklico priporočimo „Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca“. Storili smo to in jeli precej opravljati devetdnevnico z obljubo, da razglasimo, če nam pomaga: — in glejte, vidoma se je pričelo boljšati; teden po nesrečnem padcu z voza je šla Mica že zopet v šolo — in sedaj je bolj terdna in zdrava kot je bila poprej. — Marija, Ti si nam pomagala! Bodi Ti stoterna hvala!

V Kostanjevici 26. svečana 1876. *Koščakovi.*

Št. 4. Čast in zahvala naši ljubi Gospej presv. tega Serca, ki je podpisanemu iz velike dušne britkosti pomagal, še preden je bil devetdnevnico opravil, kar tukaj vsled obljube očitno in hvaležno spozna.

Na Dovjem, 24. svečana 1876.

Janez Ažman, duhoven.

Št. 5. Iz Toplic. Serčna zahvala naši ljubeznjivi Gospej presv. Serca. Ko sem se namenila devetdnevnico opraviti za svojega brata, ker je bil hudo bolan, je hitro ozdravel; toraj naj bo češena in hvaljena prva za Bogom naša ljuba Gospa presv. Serca!

K. S.

Spremljana je ta zahvala z naslednjim veljavnim pojasnjenjem:

Častito vredništvo!

Neka tukajšna oseba mi je prinesla ta list, ter me prosila, ga Vam poslati. Njen brat, ki je spoštovan učitelj v Št. J., je bil za vratno boleznijo (difteritis) zbolel. Sestra njegova zvé, da je v smertni nevarnosti in da, ako ga hoče živega še viditi, naj se zdajci, berž ko berž na pot odpravi; in sestra se ustraši, obljubi 9dnevnico in da bo v Danici se zahvalila, ako bo uslišana itd. In uslišana je bila! Preden dojde do brata, se mu je bilo prepustilo na vratu in zdrav je!

Bogu in Mariji. Gospej presv. Serca v čast, rad spolnim prošnjo počtene sestre.

V Toplicah 28. svečana 1876.

Andrej Škrabec, župnik.

Št. 6. Čast. in hvala Bogu Vsegamogočnemu, in preserčna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Serca! Sv. misijon je srečno končan. Bog daj le svoj mogočni blagoslov, da vedno stanovitni ostanemo! Začeli smo 17. dan zjutraj ob 6. in končali smo z molitvami za naše pokojne včeraj zjutraj. Popisoval sv. misijona ne bom, ker je po Kranjskem sploh že dobro znan. Le zdihnem naj: Naša ljuba Gospa presv. Serca, ki nam je to milost po mnogoterih opoverah sprosila, naj v svoje mogočno varstvo sprejme toliko ljubeznjive in ponižne gg. misijonarje, ter jim s svojo materno prošnjo dodeli še to milost, da se z vsimi svojimi poslušavci tam v nebesih kdaj vekomaj veselijo.

V Šmarjeti 29. svečana 1876.

Janez.

Prošnje.

Št. 1. Duhoven na Goriškem, ginjen po mnogih usliševanih molitvah na priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Serca, iskreno priporočuje bratom in sestram te bratovšine v molitev svojo duhovnijo, ktere zlasti mlajše ljudstvo je nagnjeno k „plesu, pri katerem plesi se uganjajo velike razuzdanosti in dušni pastir terdega kamenta ne more omehčati. Kjer pa človeške moči zmanjkuje, je treba iskati toliko več kje drugje“; in ravno to je skerbnege pastirja naklonila, da je pričel misliti na to bratovšino in po nji pomoči išče pri Jezusovem in Marijnem Sercu.

Št. 2. Nekega zastaranega grešnika prav živo priporočim v molitev udom Naše ljube Gospé.

J. M.

Št. 3. Iz Notranjskega sta iskreno priporočana Naši ljubi Gospej ter v bratovsko molitev dva ločena zakonska za odstranjenje zaprèk.

Št. 4. Ravno od ondod že 3 leta bolna oseba prosi po Materi Božji Naši ljubi Gospej za ozdravljenje — s pristavkom in obljubo, da obé uslišani prošnji se po Danici naznanite.

Družbine zadeve.

Št. 1. Mesca svečana je bilo zopet 2307 novih udov molitvine družbe Naše lj. Gospé presv. Jezusovega Serca v bratovske bukve vpisanih, tedaj vseh skupaj 37.304, kteri vsi se po priprošnji Naše ljube Gospé Jezusovemu presv. Sercu priporočajo, zase in za druge prosijo.

Št. 2. Prav veselo je brati, da se naša slovenska podružnica te bratovšine v Ljubljani tako lepo razcvita in raz-

širja, in že sedaj mnogostransko tako obilen sad razodeva. Prav ima ljuba „Danica“, da je sedaj začela „zahvale“ in „prošnje“ ter „družbine zadeve“ te bratovšine po številkah naznanjati, da se moč in sad ter vspešno delovanje njeno še bolje razvidi in očitno pokaže. Ker se pa sedanji čas na vse strani Marijna pomoč še zlasti potrebuje, pa tudi ravno v imenovani bratovšini povsod posebno razodeva: zato mislim, da bi bilo dobro, ako bi se od mnogih strani v tej zadevi še kake posebne želje razodele ali posebni nasveti razglasili, po katerih bi prelepa bratovšina naše ljube Gospé presv. Serca še večji moč in obilniši vspéh med nami imela. Zarad vredbe in vravnave te naše podružne bratovšine naj s tem dopisom jez svoje misli naznanim; drugi naj pa tudi svoje, če kako drugač za boljše spoznajo.

Moje misli in želje v omenjeni zadevi pa so naslednje:

1. Naj bi se vravnalo, da bi se v stolni cerkvi v Ljubljani kot sedežu naše podružnice pri bratovskem altarlju naše ljube Gospé vsak mesec vsaj ena sv. maša opravljala za vse žive in ranjke ude te bratovšine iz slovenskih krajev. Da se za to potrebna vstanovna dobi, homo že tudi z dežele po svoji moči pomagali. (Op. To se pa nekoliko že godi. Vr.)

2. Naznanovanje zadevnih „prošenj“ naj bi se, kakor v „Monat-Rosen“, na vse dni v mesecu vredilo in razdelilo, za vsak mesec posebej. V to naj bi se sprejemale prošnje, ki bi s vseh slovenskih krajev dohajale. K tem pa naj bi vsa. část. predstojništvo naše podružnice v Ljubljani vselej pridévalo še posebne prošnje po splošnih potrebah za sv. Očeta papeža, škofe, cesarja, samostanske redovništva, preganjane škofe in mašnike, spoznanje in spreobrnjenje cerkvenih sovražnikov, terdovratnih grešnikov, krivovercev, nevernikov, za zmago svete Cerkve — in pa še po posebnih domačih, deželnih in krajnih potrebah po svojem spoznanju. — Za to naznanovanje bi utegnili biti naj primérniše, ko bi „Zg. Danica“ vsak mesec zadevne „prošnje“ za celi mesec, pa tudi dan braterne sv. maše in druge družbine zadeve v posebni dokladi prinašala. *) Ta doklada naj bi bila v osmérki — mali obliki — zato da bi jo udje lahko v molitveni knjižici imeli, in poleg zadevne prošnje vsak dan za priporočene v molitvi lahko poseben spomin stori, ter v naznanjeni namen zanje molili — ali navadni rožni venec, ali mali rožni venec naše ljube Gospé, ali rožni venček čistega Spočetja Marije Device, ali lavretanske litanije, ali litanije naše ljube Gospé, ali molitev: „Spomni se naša premila Gospa“, ali kako drugo enako molitev, kakor bi komu prilozčnost dopustila; kadar je pa s časom v hudi zadregi, naj bi pa v ta namen vsaj trikratni zdihljaj opravil: „Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prôsi za nas!“ prôsi za vse, tukaj, in posebno za danes mi priporočene! — Po molitvah tako zedinjenih in vravnanih bi se Božja in Marijna pomoč gotovo še obilniši razodevala, bi se na sv. Cerkev in državo, na deželo in občine, na družine in posamezne — po Marijni priprošnji gotovo še obilniši blagor razlival!

*) Odg. Za posebne in osebne prošnje se vselej tako mudí, da jih moramo v vsaki list posebej jemati nemudoma, da se molitev in torej uslišanje za stiskane ne odlašá; za druge splošne potrebe se bo vidilo. Kar pa tiče posebno prilogo, je to težavna reč: vse take reči so zdaj prav drage, delo se nakopičuje, ljudém pa je že navadna naročnina dostikrat odveč. Drugač je na Nemškem, kjer je naročnikov na tisoče. Po naši misli zadostuje, ako gg. duhovni in drugi bravci pri branji prošenj v „Danici“ namen storé, da sprejmejo vse priporočene v spomin pri sv. maši in sicer pri molitvah, in ta namen o tacih prilikah počez ponové.

Vred.

„Vse poskusite; kar je dobrega, obderžite!“ — Ob enem vse častite in blage družnike in družnice bratovšine naše ljube Gospé presv. Serca vljudno prosim, naj se o priliki v svojih molitvah tudi mene spominjajo — v zahvalo za obilne mi dodeljene milosti in dobrote — in v prošnjo po vseh mojih dušnih in telesnih potrebah — pa tudi za Božjo pomoč in Marijno priprošnjo v neki posebni cerkveni zadevi! —

Zaliloški.

Listek za raznoterosti.

Koledar za naslednji teden.

Susec. — Marcij.

5. Nedelja I v postu. Evangelij: „Jesus se posti 40 dni“. (Mat. 4.) Sv. Fokas, sprich. v Antijohiji. (Gl. Danico lansk. l. List 9.) — Sv. Gerazim, pušavnik, oče mnogih pušavnikov ob reki Jordanu. † 475.

6. Ponedeljek. Zvelič. Neža, devica, kraljeva hči na Češkem ali Pemskem, opatinja v samostanu sv. Klare. † 6. suš. 1282. — Sv. Fridolin, imeniten škot, je označeval sv. vero na Francoskem, Nemškem in Švicarskem, kjer je vstanovil mnogo cerkvá in samostanov. † 538.

7. Torek. Sv. Tomaž Akvinski, spozn., cerkveni učenik, iz reda sv. Dominika. † 1274. — Ss. Perpetva in Felicita, zakonski ženi, ste dosegli mučeniško krono l. 202. — Blažena Marija Klotilda, sestra nesrečnega francoskega kralja Ljudovika, žena sardinskega kralja Karola Emanuela, † 1802; nje mož se je bil kraljevanju odpovedal l. 1811, in je stopil v Jezusovo družbo.

8. Sreda kvaterna. Sv. Janez od Boga, spozn. in začetenik reda usmiljenih bratov. † 8. sušca 1550. — Sv. Filemon, sprich. v Antinovu na Egiptovskem, je zaničeval svetega Apolonija dijakona, ki je bil zavoljo keršanske vere k smerti obsojen. Čudovita Apolonijeva krotkost v zaničevanju pa je Filemona tako presunila, da je tudi on po posebni Božji milosti kristjan postal. Ko nista hotla darovati malikom, sta bila s prebodenimi petami po mestu vlečena in poslednjič ob glavo djana leta 311.

9. Četertek. Ss. Ciril in Metod, spoz. škofa, aposteljna Slovanov. — Udje bratovšine ss. Cirila in Metoda zadobijo danes ali kak drug dan v osmini popolnoma odpustek po prejetih svetih zakramentih. — Sv. Frančiška Romana, vdova imenitna rimska gospá. † 9. sušca 1440.

10. Petek kvaterni. Sulica in žebli N. G. J. Kr. — Ss. štirideseteri sprichevavci, vojaki v Sebastah na Armenskem. † 10. sušca 320 pod cesarjem Licinijem. — Sv. Makarij, škof v Jeruzalemu; po njegovem delovanju sta cesar Konstantin in njegova mati sv. Helena zale cerkve zidala na svetih krajih.

Danes je polna luna ali šip ob 7. uri 10. m. zjutraj.

11. Sabota kvaterna. Sv. Evlogij, mašnik in sprich. † 859. (Gl. Dan. lansk. l. List 10.) — Sv. Evtimij, sprich in škof v Sardah, je bil zavoljo častenja svetih podob od cesarja Mihaela, podob zatiravca, s svojega sedeža pregnan, in je pod cesarjem Teofilom svoje mučenstvo dokončal l. 820.

Popravek v 7. listu naj se bere: 24. Četertek. Predpraznik sv. Matija. — 25. Petek. Sv. Matija.

Iz Ljubljane. V tukajšnjem bogoslovskem semenišu je 25. sveč. po dolgi bolehnosti v 24. letu svoje starosti umerl č. g. **Frančišk Cerovšek**, semeniški duhoven ter bogoslovec 4. leta, rojen na Gumnišči, Šmarske duhovnije na Dolenjskem. Imel je v nedeljo o poli-petih popoldne prelép pogreb. Pokopoval ga je preč. semeniški vodja g. A. Čebašek. Gg. bogoslovci in družina njegova ga priporočajo prijatlom in znancem v molitev in blag spomin.

†

Očitno zahvalo

spodobno in iz serca naznanjamo podpisani preč. gospod kanonikom, drugim pn. gg. duhovnom ter vsm, kateri so v toliki množici pripomogli k častitemu, odličnemu pogrebu predragega nam tovarša, č. g. semeniškega duhovna **Frančiška Cerovška**.

V Ljubljani, 27. svečana 1876.

Bogoslovci.

Na grobu

France-ta Cerovšek-a,

semeniškega duhovna, nepozabljivega součenca.

Življenje tvoje, moj prijatelj blagi,
Prezgodaj tu na svetu je končano!
Spomin, da že v perstenu ti podlagi
Ležiš, zavdajal vedno bo mi rano.
Edina pot je štirinajst lét, predragi,
Dozdaj vodila naju neprestano;
Okó zatoraj solze bridke toči,
Ko se prijatelj od prijatla loči.

Res ni veliko tvojih dni število,
Spolnile so se vendar želje tvoje,
Ki dno serca jih dolgo je nosilo:
Bog vzel te med služabnike je svoje.
Občutil si ti, káko je sladilo,
Ko pri oltarju serce hvalo poje,
Lepó bi slavo serce čisto pelo;
Prezgodaj vendar v grobu bo trohnelo.

Ko serce moje v žalost je vtopljeno,
Od zgór duh sliši sporočilo glasno:
Poslal je angelja Gospod, da eno
Izruje lilijo in v vert prekrasno
Olepšan presadi, kjer nad zeleno
Livado je vse večno, svitlo, jasno.
Pripravljen venec mu je nevenljivi,
Kdor bil ko ti je tu neomahljivi.

Zagrèbla truplo tvoje je lopata,
A duša vzdignila se je v višine,
Odperla so se jej veselja vrata,
Bridkost svetá in skerb kjer vsaka mine.
Da góri, kjer Očeta hiša zlata
Sprejemlje v dom nebeški zveste sine,
Se zopet snideva v veselju sreče.
Zdaj serce moje prosi pregoreče.

Resnicoljub.

Postne pridige bodo imeli: v stolni cerkvi nemške ob petkih ob 4. dr. kan. Pavker, slovenske ob nedeljah ob 4. dr. Sterbenec. Pri frančiškanih č. o. Jožef Bizavičar. Pri sv. Jakobu nemške g. Rozman, slovenske g. Poč. Pri sv. Petru g. fajmošter slov. ob nedeljah ob 2. popoldne. V Ternovem g. Kilar.

Pri sv. Petru v Ljubljani je 17. sveč. umerl gosp. **Karl Gecelj**, bivši ondi veliko lét učitelj, ob enem slikar, tih, miren in dobrovoljen mož, zato je pa tudi doživel čez 85 lét. Poslana nam je pesnica na njegov grob, kjer je pa v „formah“ pomanjkljiva, če tudi ima lepe misli, naj prizanese g. skladatelj, da je ne natisnemo ter samo rečemo: Bog daj gop. K. Geceljnu večni mir in večna luč naj mu sveti.

Gosp. Zajic v Ljubljani (Karlovaško predmestje št. 8) je izdelal kalup ali model za podobo „Naše ljube Gospé presv. Serca“ z Jezusom v naročji, kakor je najposlednjič v Rimu poterjena. Nekaj čez 20 palcev bo visoka, cena 4 gl., za zmalano pa nekaj malo več. Bode to je prav lepa. Priporočamo torej Slovencem tega poterjenega umetnika, in želimo, da bi imel veliko dela, verniki pa še več blagoslova Božjega, ki si bodo napravili lepo štatvico Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega za česčenje v svoji sobi.

V Milanu je mestna straža s predmestja „Ticinense“ v bolnišnico spravila 35letnega Jož. Costa, ki je za lakoto umiral na ulicah. „Unità“ pravi: „To je eden vsakdanjih primerljivev iz milanskih časnikov; milanska kronika je spletenina novih norcev, novih samomorivcev in novih izstradancev.“ — Ravno tam je bil une dni umetnik Ant. Bassano o poli 10 zvečer v ulici „via del Pesce“ od 4 hudodelnikov napaden, ki so ga na tla vergli in oropali. Akoravno je kričal, vendar ni bilo žive duše na pomoč. Ves potolčen se je oropani potem plazil v bolnišnico „Ospedale Maggiore“, kjer se zdravi. — Kako je neki „zedinjena“ ta blažena Italija, ki pravijo liberalci, da je bilo to tako silo potrebno? Zedinjena v prid tolovajev in tatov, kakor se zdaj vidi!

Posvečuj praznik! Štiri velike trgovske hiše v Torinu so se odmenile, da hočejo praznike pošteno posvečevati, in upa se, da jim bode več drugih nasledovalo. Ljudje so se začeli čedalje bolj prepričevati, da brez Božjega blagoslova v resnici gre vse ali na boben ali pa sicer v nič. Tudi v Ljubljani bi bilo tega treba. Ne samo, da več domačih trgovcev ima svoje prodajnice ob nedeljah odperte, je nedavno neki tujec, kolikor vemo, dvakrat v nedeljo na starem tergu delal čitavo komedijo s svojim prodajanjem ter so ljudje še po ulici pred štacuno se gnjetli v veliki množici h kričavcu, ki je znotraj burke vganjal, da je ljudi bolj k sebi vabil.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Umerl je č. g. Jož. Germek, fajm. v pokoju. R. I. P.

V Terzaški škofiji: Umerl je 17. t. m. č. g. Karol Mazek, kaplan na Barki. R. I. P. — Č. g. Matija Snoj, kurat v Maresigi, je dobil dovoljenje podati se v pokoj.

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta: Neimenovani 1 gld. s prošnjo sv. blagoslova za življenje in za zadnjo uro. — Č. g. A. Černe 5 gl., N. Šmolec 1 gld., M. Lončar 3 gld. — s prošnjo sv. blagoslova za zadnjo uro. — G. T. P. 2 gl. s prošnjo sv. blagoslova za dom in družino.

Za oo. Trapiste v Bosni: G. T. P. 5 gl.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

Č. g. V. Stub. v Č.: Vse opravljeno. — G. Sl.: Gotovo ste prejeli po g. D. poslane reči, iz katerih boste posneli vse, kar je potrebno. Zarad „tabl“ pismo.